

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ОСНОВНИОТ СУД СКОПЈЕ II – СКОПЈЕ, како првостепен граѓански суд, преку судијата Снежана Богдановска – како судија поединец, постапувајќи по тужбата на тужителот Трговско друштво за вработување инвалидизирани лица, производство, трговија и услуги МУЛТИ МЕДИЈА ДОО экспорт-импорт Скопје, против тужениот Друштво за градежништво, трговија и услуги БЕРТОЛ ИНГ ДООЕЛ экспорт-импорт Скопје, за надомест на издаток за друг, вредност на спорот 729.711,00 денари, по одржаната главна, јавна и усна расправа на ден 15.12.2011 година, во присуство на полномошникот на тужителот Марија Илиева - адвокат од Скопје и во отсуство на тужениот-уредно поканет, на ден 30.12.2011 година ја донесе и јавно ја објави следната

П Р Е С У Д А

Тужбеното барање на тужителот Трговско друштво за вработување инвалидизирани лица, производство, трговија и услуги МУЛТИ МЕДИЈА ДОО Скопје, **СЕ УСВОЈУВА**.

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужениот Друштво за градежништво, трговија и услуги БЕРТОЛ ИНГ ДООЕЛ экспорт-импорт Скопје, да му плати на тужителот надомест за издаток на друг во износ од 729.711,00 денари со законска затезна камата на овој износ согласно Законот за висината на стапката на затезната камата сметано од 04.06.2009 до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година до исплатата со законска казнена камата на истиот износ во висина на референтната стапка на Народна Банка на Република Македонија што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие, зголемена за десет процентни поени, како и да му ги надомести на тужителот трошоците на постапката во износ од 56.428,00 денари, се во рок од осум дена по приемот на пресудата.

О Б Р А З Л О Ж Е Н И Е

На 29.12.2010 година тужителот поднесе тужба до овој суд, за исплата на надомест на материјална штета во износ од 729.711,00 денари со камата.

Во тужбата наведува дека тужителот е регистриран за целите на данокот на додадена вредност во регистарот на обврзници на ДДВ кој се води во Управата за јавни приходи и во своето работење ги почитува законските обврски за поднесување на даночни пријави и известија.

Тужениот, иако бил регистриран како даночен обврзник за целите на ДДВ, не поднесувал даночни пријави на образец ДДВ-04 за соодветниот даночен период, па со ваквото несовесно и незаконско работење, го довел тужителот во заблуда дека по доставените фактури му следи право на одбивка, со што придонел Управата за јавни приходи да го задолжи тужителот со износ од 729.711,00 денари. Имено, на ден 04.06.2009 година УЈП извршила контрола кај тужителот и изготвила записник за надворешна контрола број 21-26/01090-10857 во кој констатирала дека тужителот во се го почитувал законот односно водел книговодство и издавал влезни и излезни фактури согласно потребите за извршување на дејностите со кои се бави, но поради непочитување на законските обврски од страна на тужениот (не водење уредно книговодство и не поднесување даночни пријави за ДДВ), УЈП го задолжила тужителот со износ од 729.711,00 денари. Појаснува дека согласно договорот за деловна соработка број 77/08 од 05.05.2008 година, тужениот ги испорачал на купувачите на тужителот (Космофон, Тутунски Комбинат и други) договорените работи и му доставил на тужителот фактури со вграден ДДВ, кои тужителот веднаш и во целост ги платил префрлајќи средства на сметката на тужениот. Но тужениот не ги исполнил своите законски обврски, не поднел даночни пријави за ДДВ за соодветниот даночен период и не го платил износот на ДДВ на сметката на УЈП. Бидејќи тужителот го платил долгот спрема тужениот по фактури со вграден ДДВ, тужителот како даночен обврзник извршил одбивка на ДДВ искажан во влезните фактури во вкупен износ од 729.711,00 денари, што било основ УЈП да го задолжи тужителот да го плати овој износ со образложение дека тужениот не работел согласно законот и не ја исполнил законската обврска за уплата на предметниот ДДВ. Тужителот смета дека со ваквите дејствија тужениот му причинил штета во износ од 729.711,00 денари и бара да се задолжи тужениот да му ја надомести оваа штета со камата сметано од 04.06.2009 година до исплатата.

Тужениот не поднесе одговор на тужба.

Постапувајќи по тужбата, судот закажа главна, јавна и усна расправа на 15.12.2011 година, на која пристапи само полномошникот на тужителот, а тужениот—уредно викан, не се јави и не го оправда изостанокот, па судот расправата ја одржа во негово отсуство, во смисла на член 280 став 2 од Законот за парнична постапка.

На расправата, полномошникот на тужителот остана во целост при тужбата и тужбеното барање. Наведе дека со вештачењето во целост се потврдуваат фактите наведени во тужбата. Предлага тужбеното барање да се усвои во целост како основано. Трошоци побара.

Судот ги допушти и ги изведе предложените докази и тоа изврши увид во известување број 0807-9/37810/1 од 23.12.2010 година на Централниот регистар на РМ, решение на УЈП за запишување на тужениот во регистарот на обврзници на ДДВ, решение на УЈП број 15-111/113876 од 10.07.2009 година за утврдување на должен ДДВ, ги прочита договорот за деловна соработка број 77/08 од 05.05.2008 година,

записникот за извршена надворешна контрола кај тужителот од страна на УЈП број 21-26/01090-10857 од 04.06.2009 година, изврши увид во изводи од сметката на тужителот, информација од Централен регистар на РМ број 0803-9/5349-1 од 05.07.2011 година, го прочита вештиот наод и мислење од ноември 2011 година и изврши увид во прилозите доставени кон вештиот наод и мислење, па ценејќи ги вака изведените докази, а имајќи ги предвид и наводите на тужителот, согласно со член 7 и член 8 од Законот за парнична постапка, ја утврди следната фактичка состојба:

Помеѓу тужителот и тужениот во текот на 2008 година биле воспоставени деловни односи по основ на склучен договор за деловна соработка број 77/08 од 05.05.2011 година. Деловната соработка се одвивала на начин што врз основа на договорот тужениот испорачувал стоки и вршел услуги по налог на тужителот на неговите деловни партнери, за што му доставил фактури со вграден ДДВ, кои тужителот редовно и целосно ги платил. По овој основ тужителот ги платил следните фактури: фактура број 12/2008 од 05.05.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 37.260,00 денари), фактура број 16/2008 од 08.05.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 37.656,00 денари), фактура број 22/2008 од 09.05.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 46.470,50 денари), фактура број 23/2008 од 01.06.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 39.600,00 денари), фактура број 56/2008 од 04.06.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 70.020,00 денари), фактура број 60/2008 од 21.06.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 60.480,00 денари), фактура број 62/2008 од 25.06.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 70.920,00 денари), фактура број 63/2008 од 01.07.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 36.900,00 денари), фактура број 65/2008 од 01.08.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 15.840,00 денари), фактура број 66/2008 од 14.08.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 85.320,00 денари), фактура број 71/2008 од 01.09.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 38.160,00 денари), фактура број 73/2008 од 02.10.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 32.940,00 денари), фактура број 75/2008 од 15.10.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 42.077,00 денари), фактура број 76/2008 од 03.11.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 7.355,00 денари), фактура број 78/2008 од 20.11.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 47.664,00 денари) и фактура број 79/2008 од 02.12.2008 година (со пресметан износ на ДДВ од 61.049,00 денари).

Врз основа на вака платените фактури со вграден ДДВ, тужителот како регистриран обврзник на ДДВ, извршил одбивка на платениот данок во вкупен износ од 729.711,00 денари.

Тужениот не ги почитувал своите законски обврски односно не поднел даночни пријави за ДДВ и не ги намирил паричните побарувања на име ДДВ по означените фактури спрема Управата за јавни приходи.

Тоа било основ Министерството за финансии-Управа за јавни приходи-Регионална дирекција Скопје, по извршена надворешна контрола и констатирана состојба на записник број 21-26/01090-10857 од

04.06.2009 година, да го задолжи тужителот да плати износ од 729.711,00 денари на име неплатен данок на додадена вредност по погоре означените фактури.

Управата за јавни приходи-Регионална дирекција Скопје со решение број 15-111/113876 од 10.07.2009 година, го потврдила долгот констатиран со записникот и го задолжила тужителот да го плати данокот во износ од 729.711,00 денари, со рок на плаќање 25.07.2009 година. Со решение број 21-6/229 од 21.07.2009 година, УЈП му одобрила на тужителот овој даночен долг да го плати на рати заклучно со 03.07.2012 година, а со решение број 21-6/229-1 од 01.09.2010 година е извршена промена на рокот за плаќање-заклучно со 20.07.2012 година.

Тужителот вршел уплати на утврдениот данок и во целост го намирал даночниот долг кон Управата за јавни приходи во износ од 729.711,00 денари, а платил и камата во износ од 204.560,00 денари или вкупно 934.271,00 денари.

Според вештиот наод и мислење, тужениот го пресметувал данокот на додадена вредност и во фактурите го искажувал како посебен износ на име ДДВ, со што го довел во заблуда тужителот. Тужениот бил должен наплатениот износ од тужителот да го уплати на трезорската сметка на Министерството за финансии-Управа за јавни приходи Скопје, но бидејќи тој не го сторил тоа, тужителот врз основа на решението на УЈП бил приморан да го плати овој даночен долг.

Ваквата фактичка состојба судот ја утврди од изведените докази и одлучи како во изреката на пресудата, од следните причини:

Обврската на тужениот (како регистриран обврзник на ДДВ) за плаќање на ДДВ, произлегува од член 40 став 1 од Законот за данокот на додадена вредност, според кој, даночниот обврзник го пресметува ДДВ за соодвениот даночен период според вкупниот даночен приход и согласно член 41 став 1 од овој закон, е должен да поднесе даночна пријава во рок од 15 дена по истекот на даночниот период. Според член 43 став 1 од истиот закон, даночниот обврзник е должен да го плати данокот кој веќе го пресметал.

Согласно член 207 од Законот за облигационите односи, тој што за некој друг ќе направи некаков издаток или нешто друго што овој според закон бил должен да го направи, има право да бара надомест од него.

Во конкретниот случај од доказите приложени кон тужбата и од вештиот наод и мислење, судот утврди дека тужителот му платил на тужениот пресметан ДДВ во износ од 729.711,00 денари (вграден во погоре наведените фактури издадени од страна на тужениот), но бидејќи тужениот не ја исполнил својата законска обврска овој износ на ДДВ да го пријави и плати на УЈП, тужителот бил приморан овој износ наместо тужениот да го плати и на Управата за јавни приходи.

Иако основ на тужбеното барање е надомест на штета, судот, кој согласно член 176 став 3 од Законот за парничната постапка не е врзан за правниот основ наведен во тужбата, оцени дека во случајов се работи за издаток кој тужителот го направил за тужениот. Имено, според Законот за

данокот на додадена вредност тој издаток бил должен да го стори тужениот со оглед да истиот овој износ претходно го наплатил во целост од тужителот и негова законска обврска била (како регистриран ДДВ обврзник) износот на ДДВ (кој го наплатил од тужителот) да го пријави и да уплати на сметката на УЈП.

Одлуката за камата судот ја донесе согласно член 203, член 266 и член 266-а од ЗОО („Службен весник на РМ“ број 18/2001, 78/2001, 04/2002, 59/2002, 05/2003, 84/2008, 81/2009 и 161/2009), па го задолжи тужениот на досудениот надомест да плати законска затезна камата сметано од денот на задолжувањето-04.06.2009 година до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година до исплатата да плати законска казнена камата во висина на референтната стапка на Народна Банка на Република Македонија што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие, зголемена за десет проценти. Ова, имајќи ги предвид изменетите одредби од член 266 и член 266 – а со Законот за изменување и дополнување на Законот за облигациони односи („Службен весник на РМ “ број 161/2009), како и преодната одредба на овој закон – член 8 став 2, според која, на правата и обврските по основ на казнена камата кои ќе настанат по 31.01.2010 година, се применуваат одредбите на Законот за облигациони односи („Службен весник на РМ“ број 161/2009).

Во смисла на член 148 и член 149 од Законот за парничната постапка, судот го задолжи тужениот да му ги надомести на тужителот трошоците на постапката во вкупен износ од 56.428,00 денари, од кои: за такса за тужба 14.594,00 денари, за такса за одлука 14.594,00 денари, за состав на тужба 3.900,00 денари, за состав на полномошно 1.300,00 денари и 14.040,00 денари за застапување на тужителот на три рочишта по 4.680,00 денари, сите одмерени согласно со Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите и Законот за судските такси.

**ОСНОВНИОТ СУД СКОПЈЕ II – СКОПЈЕ
XIII TC број 1890/10 од 30.12.2011 година**

Судија
Снежана Богдановска

ПОУКА: Рок за жалба против оваа пресуда е осум дена од приемот на пресудата преку овој суд до Апелациониот суд во Скопје. Жалбата се поднесува во два примероци непосредно до судот или со препорачана пратка по пошта.

НАЛОГ ЗА ТАКСА: Се задолжува тужителот на име такса на одлука да плати износ од 14.594,00 денари, на сметката број 840- - 03338, трезорски број 10000000063095, повикувачки број 7222-211, во рок од осум дена по приемот на пресудата, во спротивно таксата ќе биде наплатена присилно зголемена за 50%.

ОПОМЕНА: Подносителот на жалбата е должен да уплати такса за жалба во удвоен износ од таксата за одлука на сметката наведена во налогот за такса и оригинална потврда за извршената уплата да ја достави до судот при поднесувањето на жалбата, во спротивно таксата ќе се наплати по присилен пат зголемена за 50%. Во налогот на банката задолжително е да се назначи предметот на спорот по кој се врши уплатата.

ДН: 1. на полномошникот на тужителот – адвокат Марија Илиева, улица „Пајко Маало“ ББ – Скопје

2. на тужениот – ДГТУ БЕРТОЛ ИНГ ДООЕЛ експорт-импорт Скопје - преку огласна табла на судот